

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 29 maja 2013 r.

Poz. 3404

WYROK NR SYGN. AKT II SA/WR 15/13
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 20 lutego 2013 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia NSA
Sędziowie Sędzia WSA
Sędzia WSA

– Halina Kremis
– Ireneusz Dukiel
– Mieczysław Górkiwicz (sprawozdawca)

Protokolant

– Daria Burdzyńska

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 20 lutego 2013 r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Gminy Kobierzyce
z dnia 31 sierpnia 2012 r. nr XXI/257/12
w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Dobkowice

- I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w zakresie § 10 pkt 4 lit. b oraz § 15 pkt 2 we fragmencie „w granicach której wprowadza się obowiązek powiadomienia wojewódzkiego konserwatora zabytków o planowanej inwestycji związanej z prowadzeniem prac ziemnych, w związku z możliwością wystąpienia konieczności przeprowadzenia ratowniczych badań archeologicznych oraz z koniecznością dopełnienia wymogów proceduralnych, zgodnie z przepisami odrębnymi w zakresie ochrony zabytków”, § 12 we fragmencie „budowlalne”, § 13 ust. 2 pkt 2 we fragmencie „za zgodą i na warunkach określonych przez zarządcę drogi”, § 14 ust. 3 pkt 3, § 14 ust. 4 pkt 1 we fragmencie „na warunkach określonych przez zarządcę sieci”, § 14 ust. 4 pkt 2 lit. b we fragmencie „pod warunkiem uzyskania zgody stosownych organów”, § 14 ust. 5 we fragmencie „na warunkach określonych przez zarządcę sieci”, § 27 ust. 2 pkt 3 we fragmencie „za zgodą zarządcy”, § 20 ust. 2 we fragmencie „w odległości: 1) 8 m od linii rozgraniczającej terenu drogi 1 KDL, 2) 8 m od linii rozgraniczającej teren drogi 3 KDW, 3) 6 m od linii rozgraniczającej terenu drogi 5 KD”;
- II. orzeka, że zaskarżona uchwała w zakresie wskazanym w punkcie I nie podlega wykonaniu;
- III. zasądza od Rady Gminy Kobierzyce na rzecz strony skarżącej kwotę 240 zł (słownie: dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Wojewoda jako organ nadzoru nad działalnością gminną (art. 93 ust. 1 u.s.g. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonego planu miejscowego w zakresie § 10 pkt 4 lit. b i § 15 pkt 2 jako naruszających art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p. (Dz. U. z 2012 r., poz. 647) z związku z art. 7 Konstytucji RP oraz art. 31 ust. 1a pkt 2 w związku z art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, we fragmencie przewidującym obowiązek powiadomienia WKZ, dalej w zakresie § 12 we fragmencie „budowlane” jako naruszającym art. 2 pkt 12 i art. 15 ust. 2 pkt 8 u.p.z.p. w związku z § 4 pkt 8 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587), kolejno § 13 ust. 2 pkt 2, § 14 ust. 3 pkt 3, § 14 ust. 4 pkt 1, § 14 ust. 4 pkt 2 lit. b, § 14 ust. 5 i § 27 ust. 2 pkt 3 we fragmentach przewidujących zgodę bądź określenie warunków przez zarządców, w tym zarządcę drogi albo sieci oraz przez „stosowne organy”, jako naruszających art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w związku z § 4 pkt 9 powołanego rozporządzenia, a w końcu w zakresie § 20 ust. 2 we fragmencie określającym odległości, jako naruszającym art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy. W ocenie skarżącego wskazane fragmenty zaskarżonej uchwały pozostają w sprzeczności z zasadami sporządzania planu miejscowego (art. 28 ust. 1 u.p.z.p.), gdyż bądź powtarzają lub modyfikują regulacje ustawowe, co pozostaje poza kompetencjami rady gminy, a niekiedy oznacza wkroczenie w kompetencje innych organów, bądź są wprost niezgodne z ustawą regulującą dopuszczalną treść ustaleń planu miejscowego, albo regulują elementy procedur administracyjnych (wymóg uzgodnień), a w końcu przy wyznaczeniu terenu usług publicznych ustalają nieprzekraczalne linie zabudowy w nawiązaniu do elementów rysunku planu, których rysunek nie zawiera, przez co zachodzi sprzeczność pomiędzy tekstem a rysunkiem planu miejscowego.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej uwzględnienie, w pełni podzielając zarzuty i ich uzasadnienie zawarte w skardze. Na rozprawie pełnomocnik organu wywodził, że uznanie skargi za w pełni zasadną powinno wywołać umorzenie postępowania sądowego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

W pełni uzasadnione było zgodne stanowisko stron, że opisane w skardze fragmenty zaskarżonej uchwały naruszają zasady sporządzania planu miejscowego i dlatego zgodnie z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. są nieważne. Odwołując się do trafnych wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi należy powtórzyć, że przewidziane w § 10 pkt 4 uchwały w odniesieniu do stanowisk archeologicznych odesłanie do przepisów o ochronie zabytków oraz wprowadzenie obowiązku przeprowadzenia badań archeologicznych metodą wykopaliskową, pozostaje w sprzeczności z art. 31 ust. 1a pkt 2 i art. 31 ust. 2 ustawy o ochronie zabytków, które to przepisy precyzują przesłanki obowiązku przeprowadzenia badań archeologicznych. Przepisy te przewidują wydanie w tym zakresie decyzji przez wojewódzkiego konserwatora zabytków. Nie było potrzeby, a przede wszystkim podstawy prawnej do regulowania tych zagadnień przez organ w ramach ustalenia zasad ochrony zabytków (art. 7 pkt 4 i art. 19 ust. 3 cyt. ustawy i art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p.). Zaskarżony fragment § 15 pkt 2 planu wprowadza obowiązek powiadomienia WKZ o planowanej inwestycji w strefie „OW”, co zbędnie i poza zakresem upoważnienia ustawowego wkracza w procedurę ochrony zabytków. W procedurze tej przewidziano wydanie decyzji, nie zaś jedynie powiadomienia właściwego organu. W § 12 uchwały organ regulując zasady scalania i podziału nieruchomości ustalił parametry nie wszystkich działek uzyskiwanych w ramach tej procedury, lecz ograniczając te ustalenia do działek budowlanych. Ograniczenia takiego nie przewidują powołane na wstępie przepisy § 4 pkt 8 rozporządzenia. W opisanych wyżej fragmentach przepisów § 13, 14 i 27 zaskarżonej uchwały regulujących zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej przewidziano wymóg uzyskania zgody lub określenia warunków przez zarządców dróg lub sieci albo stosowne organy, czego nie przewiduje art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. i § 4 pkt 9 rozporządzenia. Organ wykroczył więc poza zakres upoważnienia ustawowego (art. 94 Konstytucji, § 142 ust. 2 Zasad techniki prawodawczej Dz. U. z 2002 r. Nr 100, poz. 908). W niedopuszczalny sposób dokonał zbędnego powtórzenia i przeinaczenia regulacji ustawowych. W § 20 planu organ ustalił nieprzekraczalne linie zabudowy w odległościach od linii rozgraniczających określonych w rysunku planu dróg 3 KDW i 5 KDW. Tymczasem na rysunku tym nie ma tych dróg w rejonie wyznaczonego w § 20 terenu. Tym samym organ w rzeczywistości nie ustalił nieprzekraczalnych linii zabudowy oraz dorzucił do sprzeczności pomiędzy częścią tekstową i graficzną planu miejscowego, co narusza wskazane w skardze przepisy art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. i § 8 ust. 2 rozporządzenia.

Sąd umarza postępowanie bezprzedmiotowe (art. 161 § 1 p.p.s.a.). Zasadność skargi przyznana przez organ w żadnym razie nie tworzy bezprzedmiotowości postępowania sądowego. Nawet uwzględnienie skargi przez organ (art. 54 § 3 p.p.s.a.) jest dopuszczalne jedynie w zakresie jego właściwości. Do właściwości organu (rady gminy) nie należy stwierdzenie nieważności własnych uchwał. Po opublikowaniu aktu prawa miejscowe-

go zazwyczaj następuje stosowanie jego przepisów, co z reguły uniemożliwia odstępianie przez sąd od stwierdzenia jego nieważności pomimo nawet uchylenia aktu przez organ. W nin. sprawie organ nie uchylił zaskarżonej uchwały. Nie miało więc postulowanego przez organ znaczenia procesowego samo jedynie oświadczenie o zasadności skargi. Przeciwnie, uznanie zasadności skargi tym bardziej uzasadnia jej uwzględnienie, o ile przemawia za tym stwierdzona przez sąd niezgodność zaskarżonego aktu z prawem. Dlatego i zgodnie z art. 147 § 1, art. 152 i art. 200 p.p.s.a., orzeczono jak w sentencji.